

Még nem

július 7.

Nem akarok új vérképet a gyógyszerbeállításhoz. Az EKG dátumát kézzel át tudom írni a hártavékony, kockás papíron. Befotózva nem is látszik, hogy a négyes szára fényesebb, mint a többi szám matt feketéje.

Mostanában különböző helyeken dobog a szívem. Néha a karhajlatomban, ahol az erek csomóba futnak, máskor meg a vádlimban lüktet, minden második dobbanásra ki is dudorodik valami a bőröm alól.

Vajon más látja-e, hogy ráng az ideg a szemöldökömnél?

július 24.

Ma már csak egy zsebkendőt tettem be. Mikor órákkal később kivettem, foltok – keskenyek és terjedők – vöröslöttek rajta. Kihajtogatva olyan volt, mint egy Rorschach-teszt.

július 30.

Ritkán eszem. Nikotinpárnával, négy deci kávéval egész sokáig nem is érezni az éhséget.

A fő örömforrásom, talán ezért vonom meg magamtól.

Akkora lendülettel fordítom el a narancsleves palackot, hogy először mellé, az asztallapra ömlik. Nem rántom vissza, csak arrébb tartom, hogy a pohárba folyjon. Egy húzásra megiszom. Töltök még, de ezt csak odahelyezem a tányér mellé, félig bele a kis tócsába.

Anyám szerint ötünk közül – vagyis magát és apámat is beleértve – én vagyok a legéletképesebb. Ezt azért mondja, hogy hízelegjen. Nem bírja megállni, hozzáteszi: „meg azért, szerintem én is az vagyok”.

Olyan hévvel harapok a melegszendvicsbe, hogy nem csak az égett kenyérhéj pereg, hanem a körömlakkom is, ahogy belekapok az ujjamba. A bordó rétegen csíkot hagy a fogam.

Apám bejön a déli verőfényről, eddig karókat ütött a földbe. A nyaka barna, a karja tele vörös szeplőkkel, a mellkasán hófehér a bőr. A derekánál, ahol a gerinc árka elmélyül, fölgyúlik az izzadság.

Tartom a hűtő ajtaját, behajol elé, hogy kihúzza a tojásosdobozra fektetett szódát. Mint egy ütés az arcomba, úgy csapódik rám a szaga. Keveredik a konyha párájával: a kovászolt uborka savanyúságával, a befőttésüvegekre száradt lekvár édes rothadásával.

Huszonegy éves leszek és még soha nem voltam férfival. Ha apámra nézek, nem is akarok.

augusztus 5.

Soha nem lesz jobb, mondom.

Anyám nem pillant fel, csak elhúzza a száját, görgeti tovább a telefonján a híreket. Mély árkok a szájánál. Az álla alatt tokává nyúlt a bőr. Szemére rálóg a megereszkedett szemhéj, sűrű és sötét a szemöldöke, ősz szálakkal tömött.

Tűz rám a nap. Jó lenne meghalni, vagy ha csak pépesre roncsolódna a fejem, mondjuk itt, a bejárati murván, ahol az előbb elesett a szomszéd kisfiú, akkor nem működne többé az agyam, nem kéne többet gondolkodnom.

augusztus 6.

Futok, napi húsz percre kitágul a tudóm. Ilyenkor nem nyom az ég. Felhő sincs, csak egy fényes szegélyű.

augusztus 7.

Azt álmodtam, hogy Gy. megölt két embert. Láttam a véres lepedőket. A hullákat sehol, és mégis ott voltak. Gy. úgy álldogált fölöttük – akiket, mondom, nem láttam, de tudtam, hogy ott vannak (talán ez is olyan, mint az erotikus álmok: nem tudom álmodni a behatolást, míg nem éltem egyszer át) –, mint egy oroszlán a kifordult belü tetemet vigyázva.

Sírva kiabáltam: segítsenek, meggyilkoltak valakit!

De rám szóltak; miért kiabálok?

Gy.-nél olyan kis ezüst színű penge, talán kipattintott borotvaél volt, mint amivel a pék Olaszországban a megkelt, puha kenyerek hátát hasította fel, mielőtt a kemencébe tolta őket.

Mikor mi már régen nem leszünk, talán majd akkor, valaki összeveti ezt a völgyet a kanyargó patakka, kettőnk életét, Gy.-ét és az enyémet, kettőnk verseit. És rájön.

augusztus 14.

A menstruációm második napja a legrosszabb. A kinyúlt pizsama kopogósra száradt a beleragadt vértől.

augusztus 17.

Szeretem, hogy behorpad a hasam.

A fogkrém habja rózsaszín. Szememben elpattant hajszálerék.

Kibújok a trikóból, pucér hátamat a falnak nyomom. Hiába a kitárt ablak, a hajnali hűs levegő kint marad, ott simogatja a fügefafa levéltenyereit. Kinyitom a szamat, nyelvemre ül a szoba párája. Harmat a dinnyék repedt gömbjén.

Nem csavarok magam köré törülközőt, meg sem törölöm magam. Meztelenül állok, a talpam köré tócsába gyűlik a víz. Várom, hogy elpárologjanak a cseppek a bőrömről, várom, hogy hűljön a testem.

augusztus 20.

Hennával festettem a bőröm. Burjánzottak az agyagvörös indák és levelek, elnyelték a kéklő erek útját.

Olyan furcsa volt minden, hirtelen tényleg hinni kezdtem abban, hogy leszek még boldog. Mintha valami útszélen elhagytam volna Gy. addig rajtam lifegő hiányát.

Este egyedül találtam magam az ágyban, el tudtam aludni anélkül, hogy odaképzelttem volna. Ha mégis megtettem, terhes, zavaró volt a jelenléte. Árnyékba szorult, minden hibájára fény ömlött.

szeptember 10.

Ma kezdődött el a képzés.

De aztán félbehagytam, nem lettem ötvös. Néhány csiszolatlan, oxidálódó rézészter maradt rám abból az évből, meg egy közepszerű metafora: a magány szorító foglalatában fakuló kő vagyok.

november 8.

Rendezetlenül nőtt a szakálla. A téli Börzsöny hegyoldalait juttatta eszembe, a fekete egyenesek sokaságát a havas háttér, a világos bőre előtt. Soványnak, öregnek látszott a sötét

kabátjában. Leszállt a Délinél. Mentem volna utána, ha nem félek. Az eső feketére mosta a villamos ablakait.

Művészettörténetet tanított. Volt ott még egy ilyen lány, ő festőnek tanult. Sokkal mélyebbnek és titokzatosabbnak tartottam magamat nála, közben meg csak gátlásos voltam.

Miközben B. állt a kivetítő fényében, elnyílt szájjal néztük a nyakát, a kezét az elsötétített terem mélyéből.

december 5.

B. végighúzza az ujját a Szamothrakéi Niké hasán, mondja, épp áll a hajóorrban, átázik a vízpermettől a ruhája, azért simul így rá.

Otthon a tükör előtt hátrahúztam a karjaim, finoman előreléptem a bal lábammal, néztem, milyen így a hasam. Próbáltam eldönteni, tetszene-e neki.

december 21.

Közös karácsonyozás a rajziskolában.

Felszállok B.-vel a vonatra. Egy bekötött lábú hajléktalan ül le a mellettünk lévő négyesbe. A bőre lilásvörös, a fáslija elsárgult a piszoktól.

B. az utolsó előtti megállóban szól rám, szálljak le. Mikor megölelem, az arcom a szakállához nyomom. Borszaga van, majdnem beledőlök fékezéskor.

január 2.

Minek kell újév, hogy minden folytatódjon.

Fehér a szám. Szédülök, ha felállok a székről. Szédültem éjjel, mikor megfordítottam a fejem a párnán; a testetlen sötétben forgott, süllyedt velem az ágy.

Valami náthát is elkaptam, fáj az orrom, és mint egy csipás kölyökmacskának, a bal szemem folyton felgyúlt könnyel. Fáj a kezem a kötött kardigán alatt, a szöszök beleragadtak a friss vágásokba. A gyomrom közepén egy kavicskemény dió.

Még a cső is elviselhetetlenül zúgott a falban.

január 28.

B.-nél félévi vizsga. Kimért és rideg.

A Margit hídi megállóban majdnem egy kocsi elé lépek.

február 5.

A zsebkendő átázott a vizes takonytól, az alkaromon legördülő vért már nem lehet vele fölitatni.

február 12.

Középkori kápolnák, B. csupa olyan képet vetít, amin a felesége is látszik. Mintha így akarna levakarni magáról.

Hát, ha neki ilyen az ízlése, ha ez a lerobbant nő kell, legyenek boldogok. De azt ne higgye, hogy én majd még koslatok utána ezekután.

március 6.

Tavaszi szortírozás, kidobtam azt a szoknyát.

Szerettem, pedig nem is az enyém volt. Nem mondhatom, hogy kaptam, mert a barátnőm csak rám hagyta. Rajtam hagyta. Nem volt gusztusa visszakérni.

Pedig ő varrta, átalakította egy kinyúlt nyári ruhából, amin batikolt, lila foltok olvadtak szét.

Kellemes viselet volt, mint a pehely, szinte könnyebbé vált minden viseléssel. Kivéve, ha citrusolajat kentem a fenekemre meg a combomra, mert azt magába szívta és elnehezült.

Egyébként átfújta rajta a szél. A dereka gumis, ruganyos volt, alkalmazkodott a folyamatos változásokhoz.

Arról, hogy miért szerettem még ezt a szoknyát, már bonyolultabb beszélni, mert nincsenek rá bejáratott fogalmaim. Egyszerű vagy legalábbis egyszerűbb helyzetben lennék, ha annyit kéne mondanom, hogy ez a szoknya volt a hasamig felgyűrve, mikor elvesztettem a szüzességem. Csakhogy a szüzességem megmaradt, minden igyekezetem ellenére.

A lényegig nem jutottunk el. Alkohol, drogok; merevedési zavar. Arra persze elég volt, hogy onnantól kezdve másra sem vágytam. Azért nem pont ilyenre, mert azt gondoltam, hogy szerelemből kéne, nem részegen meg mániában, a depresszió fásultságát elűzendő.

Valahogy mindig nyár volt, a forró hónapok deleje erre való. Nekem kétféle nyaram van; a középsúlyos depressziós, amikor cikkeket olvasok arról, hogy valójában miért nyáron a legmagasabb az öngyilkossági arány – bizonyosságot keresek, másnak is szar.

A másikféle nyárban meg hülyeségekbe kergetem magam, ideig-óráig undorral keveredett gyönyört érezhetek. Aztán az év többi napján pörgetem magamban a bevillanó emlékképeket, míg teljesen magamba nem gubódzom.

Az első alkalommal tizennégy éves voltam. Görög-macedón fiú, huszonnégy éves, nyári munkán. Hordta az apartman szemetét, vitte a vendégek mosott ruháit, robogóval járt. Azt hittem, majd ott maradok vele ezen a görög szigeten, hogy ő is szerelmes, hogy talán majd még meg is csókol.

Be akart fektetni a csónakba. Az étterem mögötti, sziklás-homokos részre vitt. Tiszta nyál volt az arcom; hogy ő nem tudott csókolózni, vagy így esett neki jól, hogy harapta és nyalta a bőröm, akkor én nem tudtam, de ma már sejtem az utóbbit.

Kérdezte, tudják-e mások, hogy én most vele találkozom. Mondtam, igen, tudják. Erre dühbe jött, kihúzta a két ujját a bugyimból.

március 28.

Találkoztam a barátnőmmel, az egyetlennel, aki néha még ráér. De már ez sem a régi, nem kínos a találkozás, csak éppen kellemetlen.

A teát megcukrozták, tiszta gejl, ezt nem ihatom meg, nem kockáztathatok. Másnap is kevesebbet kell mutasson a mérleg.

Egyre gyorsabban forog a kis örvény, csilingel a kanál, ahogy a bögre falának ütődik. Próbálok mosolyogni, mintha nem az irigység marna, mint a citrom opálos sava.

Annyit beszél, hogy egy idő után már nem is hallom, csak a mozgó száját látom meg a feje fölötti sárga és piros lampionok csurgó fényét. Folyammá mosódik az emberek nevetése, a hangszórók recsegése, a pult mögötti lefolyó hörgésével.

április 12.

61, 9. Ahogy csökken az öngyűlölet, úgy mutat reggelről-reggelre többet a mérleg. A szorongás ugyanannyit nyom.

április 17.

Roham. Éjjel fél tizenkettő. A jógaszönyegre csöppen a hamburgerszós. Nézem a tükörben, ha meztelenül ülnék így valaki előtt, mennyi hár eszke a csípőmre.

július 1.

M. leteríti a plédet, kibújok a papucsomból. A platánok vedlő törzsét figyelem míg a cipőfüzőjével babrál, nem akarom kellemetlen helyzetbe hozni, és ettől még kínosabb. Törökülésben ül le, szerintem próbálja maga alá gyúrni a lábfejét. Hosszúszárú, zöld alapon mintás zokni, teljesen átizzadva a talpánál.

Mikor beszél, a szemébe nézek, bólogatok, ezzel nincs baj. Mikor nekem kell beszélnem, ide-oda jár a tekintetem. Egy túlsúlyos férfi lassan fut, szinte megáll két lomha lépés közt, varjú araszol egy faágon. Autó a Palme-ház tövében, a kisportolt rendőrnő övén gumibot himbálódzik. Tacsó szaglászik egy kuka alatt. Tépke a magam mellett a füvet.

M. húsos száján cserepes a bőr, a nyáltól mállik az elhalt, fehér réteg. Próbálok csak a szemébe nézni. De amikor gondolkozik, úgy biggyed az alsó ajka, mint egy vékony ágról lebillenő hernyó. Részegen ez nem zavart, csak meglepett kicsit a látvány, a vörösbortól lilára festett bőrcserepeké. Akkor a tenyerembe fogtam az állát, elkerekedett a szeme, némán elnyílt a szája.

Jáza és magnólia illatú a testpermetem. Összeszűkül a szeme, mikor simogatni kezdi a trikóból kilógó, meztelen bőrömet. Megdermedek, de kényszeredetten mosolygok. Percekkel később veszem csak észre, hogy az alkaromat vakargatom idegességemben, miközben ő az oldalamat simogatja.

Köpköd, miközben beszél. Nyálcseppek röppenek az államra, egy egyenesen az alsó ajkamra. Úgy teszek, mintha nem venném észre, pedig nagyon letörölném.

július 30.

Másra sem tudtam gondolni, csak arra az izomra. Az izom hosszúkás, kemény ívére az ujjaim alatt.

Diónyi jegek verték a szürke aszfaltot. Lázról volt nyirkos a combom, és csak Tamásra bírtam gondolni. Ahogy kitapintom a hónalja alatt húzózó izmot.

Körtánc, egymás nyaka fölött kéne átvetni a karunk, de ő a derekamba markol. Hol jobbra, hol balra lépünk, a zene ritmusát sohasem eltalálva, egymásnak koccan a csípőnk. És arra gondolok, hogy most neki is az kell eszébe jusson, ami nekem.

A végén megölel, hosszan, nem bújhatok ki az ölelésből. Mikor finoman eltol magától, még mindig tart a karomnál fogva. Az éjszakában még sötétebbnek tűnik a borostája.

Belecsapta a tenyerét a tenyerembe, húzott magával, hogy táncoljunk, azt mondja; örökké ezt kéne csinálnunk. És nem értem, hogy miért mondja ezt. Akkor sem értettem, most meg végképp nem, amikor látom a képet, ahogy áll valami havas hegycsúcson a Hargitán, nagy terpeszben egyensúlyoz; karjaiban tartja a barátnőjét. A lányból szinte csak a két lába látszik, a bakancsának talpai. Meg a fejére húzott, sárga, bojtos sapka.

Hiába volt minden képzelgés. A stressz, hogy rohanok szándált venni az első randira, mert nincs egy normális, amit felvehetnék, csak elnyútt papucsok. Az ezüstözött fülbevalót is hiába. Aranyat csak az öregedő nők hordanak a megnyúlt fülükben, ezt akkor hallottam először.

Egy másik képen meg oldalról bújik hozzá a barátnője. Egyébként hasonlít rám; az arcberendezése, a mosolya. A haja is ugyanaz a vörös barna árnyalat. Ahogy így oldalról öleli, átéri Tamás hátát, ujjai ugyanazt az izmot tapintják.

Szeptember 25.

Egész napra lehangolt, hogy tudtam, elmarad az ülésünk. Nincs senki, akivel beszélhetnék. Csak övele – pénzért.

Hallgatom az előadásokat, nézem, ahogy magyarázás közben előre-hátra lépegetnek az előadók. Folyton jár a tekintetük, rám pillantanak és már siklanak is tovább.

Szeretném, ha F.-nek erőt kéne vennie magán, hogy ne csak engem. Ne csak az én szemembe magyarázzon, nézzen már másfelé is, ne legyen olyan feltűnő. De ő is átsiklik.

Nézem a többieket – ezek a szaktársaim –, fiatalok, akikkel jól kéne magamat éreznem.

Hallgatom őket, miközben egy asztalnál eszünk, és úgy teszek, mintha azzal, hogy a fehér falat bámulom, nem látnám őket és a hangjuk sem érne el hozzám. Már meg sem rebben a szemem, hogyha felnevetnek.

október 5.

Óra végén, mikor a katedrához lépek, veszem észre, hogy F.-nek nem is kék, barna a szeme. Csak ez a sötét garbó, a kékesre borotvált arc, meg a szemüvegkeret hidege teszi távolról kékké.

Nem hajol oda hozzám, mint az előző lányhoz. Annak még a nevét is megkérdezte. Mögém pillantgat, elképzelni nem tudom, mi lehet ott olyan érdekes, mikor itt állok előtte és pislogok rá nagy, szomorú szemekkel. Aztán minden átmenet nélkül a mellemre néz, majd fel a nyakamra, az arcomra. És elkapja a tekintetét.

Alig motyogott két szót a kérdésemre, gyakorlatilag nem is válaszolt. Én meg megköszönöm.

november 4.

A nagymarosi templom mellett szoborpár, fémtestük megcsillan az éjszakában. A Duna sötétkék nyelve, a pilisi hegyek fagyott szemgödre.

A harangtorony mögött, a domboldalban a cigánysor fényei. Borostyánlevelek az aszfalton, először azt hittem, összetört denevérszárnyak.

Gondolkodtam, megírom-e, megmondjam-e neki; megölni akartam, és aztán döntöttem úgy, inkább szerelmet vallok.

A pszichológus azt mondta; disszociáció. Én meg nem ellenkeztem, pedig tudom, hogy akartam.

november 11.

Mintha egy apró madár mozdulna meg a mellkasomban – biztos erre mondják; megdobbán a szíve –, szétterjed a mellkasomban a szárny rezdülése: milyen jó lenne őt megölelni, lecsókolni a szájáról az összes félelmet, lesimítani a gondokat a kulcsfontja ívéről.

Csak hümmögök, bólogatok. Aztán meg dadogni is kezdtem, mint egy hülye.

december 4.

Úgy tűnik, kényelmetlenül sokat kell zabálnom ahhoz, hogy kényelmesen legyek a világban. Betemetni a gyomromban a szorongást. Amúgy elmebaj.

Miért kell nekem mindig határok metszővonalán állnom?

december 7.

Hajnali kettőkör – mikor már végre alszom egy órája – hazacsörtet a bátyám. A gyomromban lapító fájdalomnak is kipattan a szeme, szétárad bennem, zsibbad a karom.

Bevisz magához egy lábasnyi spagettit. Biztos megint szívtak. Hallgatom a néma éjszakában, ahogy cuppog, szívja a hosszú tésztákat, koccan a villa a tányér alján.

Egyre jobban sajog a gyomrom, érzem, hogy nem fogom kibírni. Dühödten rázom az ágykeret támláját, érzem, ahogy lazulnak a csavarok, ordítanak, ha ennyi kontrollom se lenne.

Lenyomok tíz fekvőt, kattognak a csontok a kihűlt csuklómban.

január 4.

Kifogyott belőlem, és elfogyott körülöm minden. Éreztem már az elmúlt napokban a közeledtét, de ma reggelre olyan ez a lelki trombózis, hogy mozdulni alig bírok.

Legalább lennék lázas, hogy indokom legyen, amiért nem lépek ki a házból.

január 24.

Sírok valami hirdetésen. Magamban nem tudok kitapintani semmit. Porlepte, üreges váza. A testem meg egy merülő uszály, napról napra zabálom magamra a súlyt. Három kiló két nap alatt. Hányingerig tolni magamba mindent. Mintha mákos kiflivel, müzslivel, mézes tejjel, karamellás csokival ki lehetne tölteni azt, ami olyan régóta elhagyatott. Több, mint két hete már, hogy beteg vagyok.

Várom, hogy újra futhassak. Megint menni, menni, kifulladásig, hogy ne is emlékezzek az éjszakákra, amelyek megülnek a nappalok tövében. Betegre akarom hajszolni magam. Csak annak ez a vége.

február 1.

Valahogy tompa lett minden, mint egy műanyag kés. Mintha a szürkeség kagylója záródott volna rám.

Az osztályon – ahogy minden első interjún – megkérdezi az orvos, hogy képzelem el a jövőmet. Nem képzelem el sehogy, felelem. Inkább félek tőle. Legyen hol lakni, mit enni. Bármikor történhet tragédia, bármikor egyedül maradhatok. Most nem vagyok-e egyedül, kérdezi. Megvonom a vállam. Családot szeretnék-e?

Fiút ne, attól félnék. Janka, Gerda vagy Magda. Csupa mássalhangzó-torlódás.

A bolygó is folyamatosan mozog, mégis egyhelyben áll, a friss, fehér bőr ránó a húsrá. Talán majd vesztenek fényükből a hegek.

Ha több vizet iszok, mint kávé, talán majd lelohadnak a gennyes pattanások.

február 8.

Nem költözöm be az osztályra, a gyógyszereket sem váltom ki. Meg tudom oldani magam. A környezetváltozás majd segít.

február 14.

Négy órát aludtam az éjjel, hihetetlen, mennyi ingerrel bír egy ismeretlen ágy, a paplan ismeretlen súlya, a párna hupái az arcom alatt.

Folyton sírni kezdenék, ha kérdeznék valamiről.

Az egyik közeli hegyről látni az Alpok vonulatait. Elvesznek a távolban, olyan mélyek, felhőbe borulnak, olyan magasak. Mint az elvagyódás, amit a láttukra érzek. Bár tudnám, kinek, minek szól. Merre, hogyan, kihez kéne induljak a vágynak felelve.

február 15.

A széles párkányban ülök, alattam csak egy vékony párna tompítja a meszelt falak hidegét.

Fölöttünk halovány felhőbolyhok, átizzik a napfény az ablaküvegen, a fekete nadrágom szívja magába a meleget. Ánizs és kömény illata, rozskenyér sült.

Repülők metszik a bántóan világos, kék eget. Itt minden megállt, de odakint tovább gördül a Föld. Árnyékok kúsznak a megfagyott hóra.